

ตอนที่ ๒๗

บทเรียนบนเรือรบ

เรือลำเก่า ถูกลากไปซ่อมยังอุโมงค์ยักษ์ ที่ท้ายเกาะลับ งานใหญ่อย่างนี้ ตาเฒ่าทะเลเป็นช่างใหญ่ในการซ่อมบำรุง จากเงินส่วนหนึ่งที่สินสมุทร แอบขโมยจากบ้า ที่ได้จากการขายเรือของพ่อ การซ่อมเรือครั้งนี้ มีผู้ช่วย ๒ คน คนหนึ่งชื่อเพชร อีกคนหนึ่งชื่อว่าวหลา ซึ่งเป็นคนที่เฒ่าทะเลวางแผนให้ไปซื้อเรือนั่นเอง

ดีทีเดียว มันเป็นเรือรบ ไม่ใช่เรือสินค้า และเป็นเรือรบโบราณสัญชาติอาหรับเสียด้วย ขึ้นชื่อในเรื่องความเร็ว มีน้ำหนัก พ่อของสินสมุทร ไม่ใช่มันแล้ว ... ไม่นานเรือลำเก่าเก๋าร้าง ก็ถูกบูรณะขึ้นใหม่ดูสง่างาม ทันสมัยและแข็งแรงกว่าเดิม นี่มันบ่งบอกถึงความชำนาญ ในการซ่อมเรือ และความเป็นนักรบเก่าของเฒ่าทะเล ที่ถูกเก็บซ่อนไว้มายาวนาน

แผ่นกระดานที่ปิดตัวลำเรือ ถูกจัดวางเหลื่อมกันเป็นชั้นๆ ยังอยู่ในสภาพดี ตาเฒ่าทะเลใช้ส่วนผสมของน้ำมันตังอิ้ว ที่ผ่านการเคี่ยวจนชั้นชโลมและอุดตามรอยต่อของแผ่นกระดานทุกแผ่น

ที่ประกอบเป็นตัวเรือ รวมทั้งตะปูเหล็กก็ไม่เว้น
รับประกันได้ว่าน้ำทะเลไม่มีโอกาสซึมเข้ามาได้เลย

หางเสือ และเสากระโดงเรือ เดิมทำจากไม้สน
เฟอร์ (fir) ก็ยังอยู่ในสภาพที่แข็งแรงดี ใบเรือเป็น
รูปสามเหลี่ยม มันถูกถักทอขึ้นมาใหม่ จะมีก็แต่
ผากันช่องในเรือที่เดิมใช้ไม้จากต้นเอลม์ (elm) ซึ่ง
ต้องใช้ไม้ชนิดอื่นที่หาได้ง่ายกว่า มาซ่อมแซม มัน
ถูกแบ่งออกเป็น ๔ ห้องเล็กๆ สำหรับเก็บ
สัมภาระ อาวุธ ห้องนอน ห้องทำอาหาร กับอีก
ห้องหนึ่งที่เหลือ เป็นที่เก็บน้ำจืดและน้ำมัน
เชื้อเพลิง มันเพียงพอสำหรับคน ๑๐ คน ที่จะอยู่
บนเรือได้หลายสิบวันติดต่อกัน โดยไม่ต้องขึ้นฝั่ง

แม้จะเป็นเรือทะเลขนาดเล็ก แต่เต๋าทะเลก็
เนรมิต ความทันสมัยให้แก่มันไม่น้อย คือ มันถูก
ติดตั้งเครื่องยนต์ควบคู่ไปด้วย กลายเป็นเรือ
ดำกายนต์ ติดตั้งระบบป้องกันน้ำไหลเข้าเรือ เมื่อ
เจอพายุใหญ่ นอกจากนี้ ก็มีปืนประจำเรือ ใช้ปืน
กลมือ ที่ตาเต๋าทะเลได้มาเมื่อ ๒๐ ปีก่อน พร้อม
กระสุนอีกหีบหนึ่ง ถูกติดตั้งไว้ที่หัวเรือ แม้มันจะ
เป็นปืนเก่าสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ แต่มันก็
ใช้ได้ดี ที่ท้ายเรือดำเภา มีเรือขนาดเล็กสำรองไว้ลำ
หนึ่ง เมื่อถึงคราวจำเป็นต้องสละเรือ

เฒ่าทะเลตั้งชื่อให้มันว่า “โค้ว คาบแห่งท้องทะเล” มีธงประจำเรือ เป็นรูปคาบไชวี่ ๕ อัน ซ้อนกันเป็นรูปพัด ซึ่งหมายถึงการรวมพลังเป็นหนึ่งเดียวกันของเด็ก ๕ คน

เฒ่าทะเล นำสิ่งของจำเป็นสำหรับเดินเรือ มอบให้พวกเด็ก ๆ และสอนวิธีดูแผนที่ให้กับสินสมุทร สังข์ และสุคตสาร สอนการบังคับเรือให้แก่สินสมุทร ต้นหนมือใหม่ สอนวิธีใช้เข็มทิศร่วมกับการดูแสงจากดาวฤกษ์เพื่อหาตำแหน่งทิศทาง สอนวิธีใช้ปืนให้กับสังข์ และเด็กทุกคน ตลอดจนการชักใบสำเภาขึ้นและลง ทุกอย่างมีการฝึกซ้อมร่วมกับลูกเรือที่เป็นผู้ใหญ่ คือ เพชรกับบ่าวหลา มีการจำลองสถานการณ์ เพื่อให้แน่ใจว่า เมื่อคราวเจอปัญหาจริง พวกเด็ก ๆ จะได้แก้ปัญหาเอาตัวรอดได้

ทุกคนได้รับการบรรจุเข้าประจำตำแหน่ง สินสมุทร เป็นต้นหนเรือ มีเข็มทิศ แผนที่ และกล้องส่องทางไกล เป็นอุปกรณ์ประจำตัว สังข์ ประจำปืนรบที่หัวเรือ สุคตสาร เป็นช่างเครื่องยนต์ เคี้ยวกับ โสณน้อย อยู่ประจำกาบเรือฝั่งซ้ายและขวา เพชรกับบ่าวหลา เป็นกะลาตีเรือ ทุกคนมีคาบประจำตัว พกติดหลังไว้คนละค้ำม นอกจากนี้ มี

อาวุธสำรองที่ตนเองถนัดอีกคนละหนึ่งอย่าง เช่น มีคลื่น หน้าไม้ ธนู นอกจากนี้ เค็ดยังได้รับตำแหน่ง เป็นหมอบประจำเรือ โสณน้อย เป็นแม่ครัว

ตลอดระยะเวลาที่ร่วมกันซ่อมเรือ และฝึกซ้อมบทเรียน เพชรกับบ่าวหลา รู้สึกประทับใจในความฉลาด เอาจริงของพวกเขาเด็กๆ พวกเขามีความก้าวหน้าในบทเรียน อย่างรวดเร็ว แต่มันก็เอาอะไรแน่นอนไม่ได้กับท้องทะเลบ้า ถ้าพึ่งเด็ก ๕ คน อาจจะถูกแรงปะทะ ของลมและคลื่นทะเลไม่ไหว รวมทั้งโจรสลัดด้วย ดังนั้น การเดินทางครั้งนี้ เพชรกับบ่าวหลา จึงอาสาเป็นกะลาสีเรือ และคอยเป็นที่เลี้ยงให้แก่เด็กๆ ด้วย

เพื่อความมั่นใจ เฒ่าทะเลกำหนดบททดสอบจากเหตุการณ์จริง ว่าการผจญภัยทางทะเล จะฝ่าอุปสรรคไปได้แค่ไหน การทดสอบครั้งสุดท้าย เฒ่าทะเลรอโอกาส วันที่มีพายุฝน เขาพาพวกเขาเด็กเข้าประจำตำแหน่งบนเรือ แล้วพาออกจากฝั่ง แต่ไม่ให้ไกลนัก แม้จะเป็นการลุ่มเลี้ยงไปหน่อย แต่เขาคิดว่ามันไม่มีทางเลือกที่ดีกว่านี้ เพราะนี่คือบททดสอบของจริง ถ้ารักษาเอาตัวรอดครั้งนี้ได้ เมื่อเจอพายุจริงๆ พวกเขาจะได้แก้ปัญหาได้

พายุลูกฟ้าคะนอง สร้างความหวาดกลัวให้กับ นักผจญภัยในป่ามรณะไม่น้อย เพราะที่นั่นคือทะเล ไม่ใช่ป่าที่ต้องเผชิญกับพวกปีศาจ เหมือนทุกครั้ง ที่ผ่านมา นี่เป็นการสร้างทักษะ การต่อสู้กับภัย ธรรมชาติทางทะเล ซึ่งเอาแน่นอนไม่ได้ สิ้นสมุทร กับสุดสาคร เคยเจอพายุมาบ้าง ก็ยังรู้สึกเกรงๆ แต่ทุกคน ได้กำลังใจ และคำแนะนำจากตัวตาเฒ่า ทะเล และความเอาใจใส่ของ เพชรกับบ่าวหลา เป็นอย่างดี พายุฝนครั้งนี้ สร้างคลื่นทะเลสูงเกือบ ๒ เมตร มันอันตรายสำหรับเรือเล็ก โดยเฉพาะ เรือหาปลา แต่นี่คือการทดสอบ สมรรถนะของเรือรบ ที่สร้างป้อมปราการป้องกันภัยธรรมชาติ มา เป็นอย่างดี

คลื่นสูง ลาดน้ำทะเลเข้าเรือ แต่ทุกอย่างได้รับการปกป้องไว้แล้ว เพชรและบ่าวหลาชักใบเรือลง สิ้นสมุทรติดเครื่องยนต์ พาเรือเข้าฝั่ง โชคดีที่เป็น พายุขนาดเล็ก คลื่นไม่สูงเกินไป เครื่องยนต์พาเรือ เข้าฝั่งได้สำเร็จ

ผลจากการทดสอบ เฒ่าทะเล ยังหวังใจว่า ถ้าเจอพายุและคลื่นแรงกว่านี้ พวกเด็กๆ จะทาน กำลังมันไหวหรือไม่ นี่คือจุดตัดสินใจสุดท้าย ที่เขา จะปล่อยให้เด็ก ไปเผชิญภัยกลางทะเลตามลำพัง

หรือจะเลิกล้มโครงการ แต่พวกเด็กทั้ง ๕ คน ยืนยันความตั้งใจเดิม ไม่เช่นนั้นระยะเวลา ๔ เดือน ที่ผ่านมาก็ไร้ประโยชน์ ในเมื่อเป็นความตั้งใจของพวกเขา เฒ่าทะเลก็มีคำแนะนำเพิ่มเติมว่า ให้พยายามแล่นเรืออย่าให้จากฝั่ง เกินระยะที่ เคยทดสอบครั้งสุดท้าย พวกเด็กๆ รับปากว่าจะพยายาม

เสบียงอาหาร ข้าว กล้วย กล้วยตาก ชูชีพ ยารักษาโรค กัลปังหาสองทางไกล น้ำมันเชื้อเพลิง ธง หูด อุปกรณ์สูบน้ำ ตะเกียงสำหรับทำสัญญาณไฟส่อง และของที่จำเป็นอื่นๆ ถูกจัดวางและติดตั้งไว้ในเรือเรียบร้อย

รุ่งเช้า เป็นวันสำคัญ และเป็นวันแห่งการอำลา ก่อนออกเดินทาง เฒ่าทะเลมอบเครื่องดนตรีเรียกปลาให้ สูดสาคร ไว้ติดตัว

“ให้พวกเราแล้ว ตาจะเอาที่ไหนใช้”

“อย่าลืมสิ ว่าฉันเป็นเฒ่าทะเล ก็ต้องออกทะเลหาปลาสิ อยู่บ้านเฉยๆ ชักเมื่อย ไม่สนุก ชาวบ้านจะได้เลิกว่าบ้าชะที”

ตั้งชื่อ เรือ และ โส่น้อย พวกเข้เข้าไปกอดชายชรา ซึ่งเขาไม่คุ้นกับการกอดอำลาแบบนี้ จึง

รู้สึกเกินนึกๆ แต่ความรู้สึกอบอุ่น ที่ได้ใช้ชีวิตใกล้
กับเด็กๆ สร้างความปลาบปลื้มให้ อย่างน่า
ประหลาด ดินสมุทรกับสุตสาคร ก็เข้าไปกอดบ้าง
เผลอทะเลจะจืดจางวันประทับใจนี้ไปอีกนาน

“แล้วพวกหนู จะกลับมาเยี่ยมตานะ” โสณ
น้อย พูตให้สัญญาอย่างจริงจัง

“ตาจะพยายาม หายใจรอพวกเธอที่แล้วกัน”
เผลอทะเล พุดติดตลก โสณน้อย หัวเราะทิ้งเศร้ายๆ

คณะเดินทางท่องทะเล รวม ๗ ชีวิต มุ่งหน้า
สู่ทะเลด้านทิศตะวันตก เลียบชายฝั่งไปตามเกาะ
ต่างๆ เผลอทะเล โบกมือลา ขอให้โชคเข้าข้างพวก
เด็กๆ ภารกิจส่งพวกเด็กๆ ลีนสุดลงแล้ว

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๓๐ เขตย่อนเวลา
(บทที่ ๑๐ ผจญภัยกลางมหาสมุทร)
กลับไปเว็บชุมชน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>